

— Какъвъ ти конь, прилича на пеперуда, ама сребърна, — отвърна Цанко.

— Колко ли е хубава тая сребърна пеперуда! Ахъ, че да хвъркнешъ съ нея чакъ до небето! — възкликна Пенка.

— И хубава и не е, — разказваше Цанко.

Децата се смълчаха и заслушаха.

А момчето продължаваше:

— Японцитъ превзеха Сингапуръ като на шега. Най-силната английска крепостъ. Такива малки, жълти дяволи сж тия японци, ама — храбъръ народъ!

— Защо сж жълти, бате, нали дяволитъ въ черква сж черни? — обади се едното сестриче.

— Тъ не сж дяволи бе, хора сж и при това храбри, макаръ че сж жълти. По свѣта ги има всѣкакви: — жълти, бѣли, черни, червени. Храбро се биятъ тия японци! Очудиха свѣта!

— Сега голѣмитъ мечки се биятъ, — обади се бабата. — Моятъ баща въ турско време, като ставаше руско-турската война, казваше:

— Сега е нищо, деца. Ама когато настане всеобщъ бой, и голѣмитъ мечки се сбиятъ, тогава лошо ще стане...

— Лошо зеръ, вие въ турско сте се научили само да се плашите, да треперите, — гордо отвърна момчето.

— Преклонена глава сабля не сѣче, синко! — каза старата.

— Така приказвашъ, бабо, защото не си слушала радиото въ читалището. Напротивъ, ние трѣбва да сме горди и смѣли и да сме готови да се бранимъ храбро, а не да треперимъ. Гледай японцитъ, шепа хора, ама катурнаха най-силната английска крепостъ!

— Колко много знаешъ, бате! — обади се Иванка. — Все отъ радиото ли ги учишъ тия работи?

— По радиото слушамъ като обикалямъ край читалището, ама най-много ни разказва учителката по география и история.

— Искашъ ли да идешъ въ Сингапуръ а, бате? — попита Пенка. — Сигурно е чудесно тамъ!

— Каква си глупава, защо ще ходя тамъ. Нека японцитъ да си пазятъ жълтото море. Азъ като стана войникъ, ще пазя нашето Бѣло море. Тамъ е топло, има лимони, нарове, маслини и памукъ. Ехе, чудесно е тамъ...

